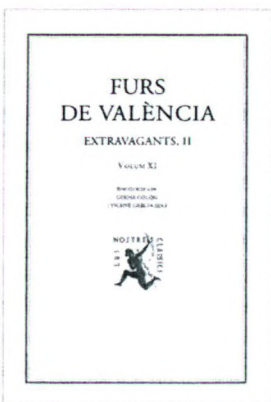

complementària –antecedents i contextos– o en revela les omisions, sinó que també destaca la imatge que el rei tenia i/o volia perpetuar de les seves accions. Messianisme, providencialisme, legitimitació dinàstica del poder, emulació dels avantpassats, superació de les adversitats, sentit de la justícia i del perdó... Són conceptes ja apuntats per la crítica, que Cingolani aprofita adequadament per a construir una interpretació global i suggestiva de la crònica.

L'absència de notes al peu, relativament compensada per la nota bibliogràfica final, és una de les concessions divulgatives que l'historiador o el filòleg potser trobaran digna de plànyer. D'altra banda, Cingolani ha sabut trobar un enfocament molt atractiu i el seu estil, sempre semblat d'italianismes, captiva l'atenció del lector com la millor de les novel·les històriques.

FRANCESC J. GÓMEZ

Furs de València, vols. X i XI: Extravagants, I i II

ed. Germà Colon i Vicent Garcia Edo
 Barcelona: Barcino (ENC, col. A, vol. 139-140), 2007, 314 pp. + 311 pp.

Llibre d'establiments i ordinacions de la ciutat de València, I: 1296-1345

ed. Antoni Furió i Ferran Garcia-Oliver
 València: Universitat de València (Fonts històriques valencianes, 30), 2007, 504 pp.

Els dos volums d'*Extravagants* tanquen la sèrie d'onze que Els Nostres Clàssics ha dedicat als Furs de València. Els nou llibres de la col·lecció de furs s'havien anat publicant entre 1970 i 1999, en vuit volums, a càrrec de Germà Colon i Arcadi Garcia. Traspasat el segon dels editors, Germà Colon i Vicent Garcia Edo signaven, respectivament, l'estudi filològic i l'estudi jurídic-històric del volum IX de la sèrie (2002). Cinc anys després tots dos repeteixen com a editors de la col·lecció de furs que el notari Francesc Joan Pastor va anomenar, en la benemèrita edició dels *Fori regni Valentiae* de 1547-48, *Extravagants*, «ço és, aquells furs que còmodament no se han pogut situar ni posar sots alguna de les precedents rúbriques» (p. 45).

Les notes lingüístiques es limiten a ressenyar algunes particularitats gràfiques, fonètiques, morfosintàctiques i lèxiques dels furs *Extravagants*. Pel que fa al lèxic, els editors observen que

«ensopeguem amb alguns castellanismes, però no tants com hom sol suposar quan es refereix a València» (p. 37), i que hi abunden els cultismes, molts dels quals en forma de doblat. El segon volum dels *Extravagants*, i últim de la sèrie dels furs, inclou un índex de topònims i un glossari. Les notes que els editors inclouen al final de cada fur, sempre ponderades, justifiquen les esmenes al text i n'explenen alguns conceptes.

NARRATIVA

Antònia Carré, *Narrativa catalana medieval en vers (el Jaufré i l'Espill de Jaume Roig)*, Barcelona: UOC, 2007.

Reinhard Huamán Mori i Elena Roig Torres, *De los orígenes de la narrativa corta en Occidente*, Lima: Ginebra Magnolia, 2007.

Víctor Millet, *Héroes de libro. Poesía heroica en las culturas anglogermánicas medievales*, Santiago: Universidad de Santiago de Compostela, 2007.

Guillem de Torroella, *La faula*, ed. Anna Maria Compagna Perrone Capano, Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2007.

D'altra banda, el *Llibre d'establiments i ordinacions de la ciutat de València* recull les disposicions normatives urbanes –menys mediatitzades pel poder del rei que no pas els furs– que regulaven la vida local en l'àmbit públic i en bona part de l'esfera privada. La riquesa i la varietat de les matèries regulades en aquestes ordenances depenia del grau d'autonomia de la ciutat: molt gran a Itàlia, força ampli a Occitània i Catalunya i escàs a França o a Castella. Antoni Furió i Ferran Garcia-Oliver repassen a l'estudi